

BERLIJN**12 JUNI, 16.12 UUR, PLAATSELIJKE TIJD**

TWEE identieke zwarte limousines reden in oostelijke richting de rivier over. De hemel was onbewolkt en licht, en de avondspits begon op gang te komen.

De twee grote auto's bleven bij elkaar. Ze gingen mee in de verkeersstroom, lieten geen andere voertuigen tussen hen in komen. Op de Sarsplatz sloegen ze af naar het noorden en reden een bedrijventerrein vol blokkendozen op, modernistische gebouwen uit de jaren zestig of later. Zijgevels en rolpoorten waren versierd met kunstzinnige graffiti, maar de exclusieve auto's op de kleine parkeerplaatsen wezen op recente investeringen: tech-startups, specialistische installatiebedrijven, media-adviesbureaus.

Auger GmbH zat op de bovenste vier verdiepingen van een vierkant gebouw aan het einde van de Montagstrasse. Een rij populieren vormde een scherm tussen de gevel en de straat. De achterkant van het gebouw grensde aan een grote, open betonnen parkeergarage die deed denken aan opgestapelde repen piepschuim.

De limousines reden de parkeergarage in en zochten draaiend, terwijl hun banden piepten op de glimmende betonplaten, een weg omhoog. Op de achtste etage reden ze niet de helling op naar de negende, maar langs de parkeervakken naar de keerlus bij de hoofdingang van Auger, waar ze stopten voor de glazen deuren.

Uit elke auto stapten drie mannen. Hun pakken waren net zo smetteloos zwart als de carrosserie van hun limousines. Hun designerzonnebrillen gaven even weinig prijs als het getinte glas van de limousines. Ze gingen soepel en doelgericht aan weerszij-

den van de auto's staan, waar ze de op- en afritten van de etage in de gaten konden houden. De derde man liep naar de glazen deuren en wachtte, zei iets in een microfoontje op zijn pols.

Zijn naam was Gustav. Hij gaf aan dat de kust veilig was.

Het Hoofd stapte uit de achterste auto en liep naar de deuren. Hij was lang, zijn dure, donkergrijze pak onberispelijk. Hij droeg een attachékoffertje. In een andere tijd zou men zijn voorkomen misschien aristocratisch hebben genoemd.

De glazen deuren, waar het logo van Auger GmbH in was gegraveerd, schoven automatisch open. De grote hal was smaakvol ingericht en goed verlicht. De airco zoemde zacht. De receptioniste achter de halfronde balie keek op.

'Peter Jurgan, voor John Rudolf,' zei het Hoofd.

'Herr Jurgan, welkom,' antwoordde ze. 'Herr Rudolf verwacht u al. Loopt u maar mee.'

Twee lijfwachten flankeerden Jurgan. Ze heetten Kyril en Franz. De andere lijfwachten hielden met Gustav buiten de wacht.

De receptioniste opende met haar pasje de deur die toegang bood tot een lange gang met vloerbedekking en een reeks glazen deuren. Je merkte meteen dat hier airco was. Het was een paar graden kouder.

Ze klopte op de vijfde deur, wachtte op een reactie en leidde de gasten een vergaderruimte binnen. John Rudolf stond op van de ovale tafel om hen te begroeten. Hij was een knappe, serieuze dertiger. Hij droeg een overhemd zonder stropdas, een dure spijkerbroek en een designerbril.

'Herr Jurgan,' zei hij terwijl ze elkaar de hand schudden. 'Fijn u te zien.'

'Dat is wederzijds, John,' antwoordde Jurgan. 'Ik hoop dat alles volgens plan is verlopen?'

'De planning was ontzettend krap, maar ik denk dat u heel tevreden zult zijn. Gerhard?'

Aan de tafel zaten drie mannen. Net als Rudolf waren ze casual, maar heel verzorgd gekleed. Een van hen, Gerhard, open-

de de stalen draagkist die voor hem op tafel stond. Hij tilde een glanzend chromen apparaat uit het op maat gesneden schuimrubber waarmee de binnenkant was bekleed. Het apparaat was ongeveer zo groot als een thermosfles. Er zaten gekartelde afsluitringen op en een stel gekromde, uittrekbare pootjes, zodat hij rechtop kon worden gezet.

‘Dit is het prototype,’ zei Gerhard, en hij trok de pootjes met een serie zachte klikken uit en zette het apparaat op tafel. ‘We kunnen het in productie nemen zodra u een handtekening hebt gezet.’

‘Het ging om vierduizend stuks,’ zei Jurgan.

‘We denken daar zes maanden voor nodig te hebben,’ zei Rudolf.

Jurgan knikte. ‘Maar de eerste partij van honderd?’

‘Drie maanden.’

Het harde gezicht van Jurgan bleef uitdrukingsloos. ‘We hebben het gehad over een snellere levering van de eerste partij,’ zei hij.

Rudolf haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘We hebben een bod gedaan op een productielijn in Augsburg,’ antwoordde hij, ‘maar de assembleerder heeft een andere opdracht aangenomen.’

‘Nauwelijks voor te stellen, maar dat ging om de productie van specialistische consoles voor Amerikaanse videogames.’ Gerhard lachte.

‘Ik kan me daar wel iets bij voorstellen,’ zei Jurgan.

‘Dus we moeten het uitbesteden aan een assembleerder in China,’ zei Rudolf. ‘Vandaar de langere productietijd. Door het transport, begrijpt u?’

Jurgan gaf geen antwoord. Hij keek naar het apparaat. ‘Mag ik?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk,’ zei Rudolf.

Jurgan pakte het apparaat en draaide het tussen zijn gehandschoende handen.

‘Licht, maar oerdegelijk,’ zei Rudolf trots. ‘Makkelijk mee

te nemen, uiteraard. Extreem nauwkeurig. Het tijdmechanisme zit in de onderste ring. Handmatig of op afstand activeren is ook mogelijk.’

‘Verspreidingsgebied?’ vroeg Jurgan.

‘Een miljoen hectare,’ zei Gerhard.

‘Klinkt geweldig,’ zei Rudolf. ‘Maakt het bij uitstek geschikt voor de landbouw.’

‘We ontwikkelen grootschalige landbouwkundige toepassingen in het Midden-Westen,’ zei Jurgan. ‘Puur omwille van de efficiëntie moet het verspreidingsgebied aanzienlijk zijn.’

Jurgan legde zijn attachékoffertje op tafel en klikte de sloten open. De binnenkant was bekleed met schuimrubber, waarin twee holtes waren uitgesneden. In beide holtes lag een glimmende metalen bol. De ene bol was groen, de andere gevaarlijk rood.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Gerhard.

‘Monsters van de genendrager,’ antwoordde Jurgan, en hij haalde de groene bol uit het koffertje.

‘Ze hebben elk een eigen kleur,’ zei Gerhard.

‘Ze zijn chemisch inactief,’ zei Jurgan. ‘Het zijn monsters met gedemineraliseerd water en suiker. In de praktijk zal de kleurcode verband houden met de specifieke genetische lading: tarwe, rogge, gerst, maïs, soja.’

Jurgan draaide de gekartelde ring van het chromen apparaat en trok de scharnierdop open. Hij liet de groene bol in de opening vallen en deed de dop er weer op. Met een zachte zucht werd de inhoud luchtdicht afgesloten.

‘Ik wil alleen zien hoe het vrijkomt,’ zei Jurgan.

Rudolf en Gerhard wisselden een blik, en Rudolf haalde zijn schouders op. ‘Waarom niet?’ Hij glimlachte.

Jurgan glimlachte terug en draaide de onderste ring van het apparaat. ‘Dertig seconden,’ zei hij. De ring begon zacht te tikken – het klonk als het cijferslot van een bankkluis – terwijl de timer terugliep van dertig naar nul.

Na tien seconden kwamen de twee lijfwachten van Jurgan plotseling in actie. Kyril liep naar de deur van de vergaderruimte

en deed die op slot. Franz ging naar het bedieningspaneel van de airco en schakelde de recirculatie in.

‘Wat doen jullie?’ vroeg Rudolf.

De timer kwam bij nul. Er klonk een klik, gevolgd door een geluid dat erop wees dat er in het apparaat iets werd doorgeprikt. Uit de bovenkant kwam een heel fijne damp, en in de vergaderruimte werd het al snel nevelig. Even leek het alsof ze in een sauna zaten.

De nevel loste op, maar liet druppels achter op de gezichten en handen van de mannen in de ruimte, en ook op het glanzende tafelblad en de leren stoelen. Hun kleding voelde vochtig.

Gerhard lachte zenuwachtig en veegde zijn voorhoofd af. ‘Zien jullie dat?’ zei hij. ‘Perfecte verspreiding in de vorm van een aerosol, zelfs in een afgesloten ruimte.’

Jurgan knikte. ‘Meer dan afdoende,’ zei hij instemmend. ‘Technisch vernuft van de bovenste plank. Precies volgens mijn instructies.’

‘Uw instructies waren heel nauwkeurig,’ zei Rudolf. ‘En al zeg ik het zelf, mijn technici leveren voortreffelijk werk.’

‘Mijn instructies waren heel nauwkeurig,’ beaamde Jurgan. Hij legde zijn gehandschoende hand op het apparaat. ‘Het apparaat voldoet aan alle eisen. Maar in de instructies stond ook dat er binnen drie weken honderd stuks moesten worden geleverd.’

‘Zoals ik al uitlegde,’ zei Rudolf, ‘heeft de assembleerder in Augsburg ons in de steek gelaten...’

‘En het is jullie niet gelukt met een goed alternatief te komen.’

‘China...’

‘En een levertijd van drie maanden.’

‘Dat is spijtig...’ begon Rudolf.

‘Inderdaad,’ zei Jurgan. ‘Zeker voor jullie. Ik hou er niet van als mensen mij in de steek laten. Ik heb er mijn hele loopbaan naar gestreefd niet in de steek gelaten te worden.’

‘Ik weet zeker dat we...’ probeerde Rudolf.

‘... dat jullie doodgaan,’ zei Jurgan emotieloos. Hij keek op

zijn horloge. Een heel duur klokje. ‘Over twee minuten.’

Rudolf knipperde met zijn ogen, begreep het niet. ‘Eh, wat?’

Jurgan trok de dop van het chromen apparaat en haalde de doorgeprikte, lege groene bol eruit. Hij legde hem terug in de draagkist.

‘De ziektekiem,’ zei hij, ‘blijft vooralsnog in deze kamer. Er kan een heel kleine beetje ontsnapt zijn, maar dat zal geen gevolgen hebben. De besmetting vindt plaats via de huid. Omdat jullie er zo dicht op staan en er direct aan zijn blootgesteld, schat ik dat het twee minuten duurt.’

Hij pakte de rode bol uit de draagkist. ‘Wij hebben natuurlijk een antigif. Als dat op dezelfde manier en binnen een bepaalde tijd verspreid wordt, blijven de besmette personen in leven en wordt de ziektekiem niet actief. Dit is uiteraard de manier waarop we de ziektekiem voortdurend onder controle zullen houden.’

Hij keek naar Rudolf en woog de rode bol in zijn hand. ‘Maar voor jullie is er geen genade.’

‘Een ziektekiem?’ vroeg Rudolf. ‘Een ziektekiem?’

‘Is dit een grap of zo?’ vroeg Gerhard.

‘De ziektekiem heet HE616,’ zei Jurgan. ‘Een synthetisch fabricaat. Ik heb het Adem genoemd.’

‘Dit is krankzinnig!’ riep Rudolf uit. Hij reikte naar de telefoon op tafel, want hij wilde de beveiliging bellen, maar Franz legde zijn hand stevig op de hoorn.

Een van Rudolfs collega’s probeerde bij de deur te komen, maar Kyril ging in zijn weg staan en duwde hem terug naar de tafel.

‘Nog één minuut,’ zei Jurgan.

‘Dit is echt niet grappig!’ zei Gerhard. ‘Dat je het lef hebt om hier binnen te komen en dit soort spelletjes te spelen! Het gaat om een wettige, zakelijke overeenkomst en...’

‘... jullie hebben je daar niet aan gehouden,’ zei Jurgan. ‘Dat komt mij heel slecht uit. Het stuurt mijn planning in de war, en daar ben ik niet blij mee.’

‘Ik zoek een andere assembleerder!’ schreeuwde Rudolf. ‘Dit

absurde en beledigende gedrag slaat helemaal nergens op! Je bespuit ons met een suikeroplossing en terroriseert ons met de bewering dat...'

'Terroriseren,' zei Jurgan. 'Ja, John, dat is precies wat terrorisme inhoudt. En terrorisme werkt niet als het gebaseerd is op zomaar een bewering of een leugen. Terrorisme moet gegrond zijn in de waarheid. In een reële dreiging. Dat was geen suikeroplossing. En ik ben niet het type dat mensen een tweede kans gunt als ze mij teleurgesteld hebben.'

Een van de collega's van Rudolf, de man die tegengehouden was toen hij naar de deur wilde, kreeg ineens geen lucht meer. Er kwamen blaren op zijn handen, wangen en keel. Hij begon te beven. De aderen op zijn slapen zwollen op. Kleurloos speeksel droop over zijn trillende lip. Hij schokte, stikte, viel tegen de tafel, gleed langs de rand en landde met een klap op de grond. Door zijn val rolde een bureaustoel over het tapijt weg.

Jurgan keek op zijn dure horloge. 'Iets te snel,' zei hij.

'O mijn god!' schreeuwde Rudolf. 'In godsnaam, help ons!'

Gerhard jammerde, keek naar de bulten en blaren die op zijn handen verschenen. De andere man ging zitten, slikte driftig. Toen sloeg zijn gezicht tegen het tafelblad.

Gerhard kokhalsde en zakte in elkaar, knalde onderweg naar het tapijt met zijn hoofd tegen de tafelrand. Er bleven bloedvlekken achter op het kraakheldere glas. Rudolf strompelde naar de ramen. Zijn beblaarde handen graaiden naar de luxaflex, lieten die ratelen. Hij trok de luxaflex mee in zijn val en kwam eronder te liggen.

Jurgan keek naar de vier lichamen.

'Heil Hydra,' zei hij.

Hij stopte een rode bol in het apparaat, deed de dop erop en activeerde het mechanisme. Opnieuw werd de ruimte gevuld met nevel. Franz zette de klimaatbeheersing weer op de gewone circulatie. Kyril stopte het apparaat terug in de draagkist.

'We gaan,' zei Jurgan tegen hen. Hij gaf het attaché-koffertje aan Kyril en pakte zelf de stalen draagkist met het apparaat.

Kyril bracht zijn pols naar zijn mond.

‘Gustav,’ zei hij. ‘We komen naar buiten.’

‘Neutraliseren?’ vroeg Franz aan Jurgan.

‘Zoals gebruikelijk bij terugtrekking,’ antwoordde Jurgan. De lijfwachten trokken zwarte automatische pistolen met korte, dikke lopen onder hun jasjes vandaan.

Ze liepen samen door de gang naar de receptie. Twee medewerkers van Auger GmbH kwamen door een deur, zagen de pistolen en liepen geschokt terug hun kamer in. Franz aarzelde geen moment, ging onmiddellijk achter hen aan en loste vier schoten.

Hij haalde Jurgan weer bij toen die de receptie bereikte. In de kantoren achter hen klonken harde stemmen. Iemand riep een naam.

Toen ze de hal binnenkwamen, keek de receptioniste geschrokken op. Ze kromp ineem toen ze de pistolen zag en probeerde weg te duiken achter de balie. Franz richtte zijn pistool op haar sidderende lichaam.

Een van de puien van de hoofdingang knalde in duizend scherven uiteen toen een ronddraaiende schijf zich door het glas boorde. De schijf had een doorsnee van ongeveer driekwart meter en op de bolle kant was een opvallende rood-wit-blauwe tekening te zien.

Het was een schild.

Het raakte Franz voor hij een schot kon lossen en wierp hem achterwaarts door de glazen binnendeur achter de receptie.

Jurgan en de andere lijfwacht draaiden zich om en zagen Captain America op zich afkomen.

De Schildwacht van de Vrijheid – met een uniform in hetzelfde rood-wit-blauw als zijn befaamde schild – sprong door de verbrijzelde pui naar binnen. Kyril schoot. Twee kogels misten doel, de derde ketste af op het duraluminium borstspantser van de kapitein.

Captain America stoof op hem af. Zijn linkervuist raakte Kyrils pols en het pistool vloog door de lucht. Vervolgens knakte Kyrils hoofd naar achteren en vloog hij ruggelings door de hal

omdat de kapitein hem met zijn rechtervuist een kaakstoot had verkocht. De zonnebril schoot van Kyrils neus. Het attachékoftje gleed uit zijn hand en stuiterde over de vloer.

Jurgan sloeg met zijn vrije hand tegen de zijkant van Captain America's hoofd. De kracht waarmee hij dat deed was niet gering, Caps benen werden slap en hij moest op een knie gaan zitten om niet te vallen. Hij draaide in een vloeiende beweging om zijn as, maar door een stap naar achteren te doen wist Jurgan het zwaaiende been te ontwijken waarmee Cap hem onderuit wilde halen.

'Vandaag niet, beste kapitein,' zei hij.

'Vandaag zeker wel,' antwoordde Cap, en hij veerde op en besprong zijn tegenstander.

Ze stonden tegenover elkaar en wisselden met fenomenale snelheid stoten en slagen uit. Beiden gebruikten hun onderarmen om de aanvallen van de ander af te weren. Het kostte Jurgan de grootste moeite om de draagkist vast te houden.

Cap trapte met zijn hiel tegen de zijkant van Jurgans knie, waardoor de man aan het wankelen werd gebracht, en haalde daarna zo hard uit dat Jurgan naar achteren werd geworpen en tegen de balie knalde. Het platte computerscherm viel om, net als een potje met balpennen met het logo van Auger erop. De receptioniste, die zich nog altijd verschool achter de balie, slaakte een angstkreet.

Jurgan had de draagkist laten vallen. Die lag nu buiten zijn bereik op de grond. Jurgan keek naar Captain America.

'Ik heb er een hekel aan als mensen mij dwarsbomen,' zei Jurgan terwijl hij het bloed van zijn gescheurde lip veegde.

'Dat zou je ondertussen toch gewend moeten zijn, Strucker,' zei Cap.

Cap wist dat de kans klein was dat hij zich zou overgeven. Baron Wolfgang von Strucker was een van de gevaarlijkste terroristen ter wereld, al decennialang. Een gewone sterveling was hij niet meer. Dankzij wetenschappelijke ingrepen en bepaalde mysterieuze eigenschappen was zijn leven verlengd en zijn lichaam bovenmenselijk sterk en duurzaam geworden.

Maar Steven Rogers, ook bekend als Captain America, was eveneens door wetenschappelijk ingrijpen een betere versie van zichzelf geworden. Zijn leven duurde al veel langer dan dat van de meeste mensen, en zijn fysieke mogelijkheden gingen die van de gemiddelde man ver te boven.

Strucker dook naar de draagkist. Cap sprong ook, werkte Strucker met een bodycheck naar de grond. Ze kwamen hard neer en begonnen meteen te worstelen. Strucker was ongelooflijk sterk. Cap probeerde hem in een greep te krijgen, zijn arm vast te klemmen. Strucker gaf een elleboogstoot op Caps keel en vervolgens een op zijn borstbeen. Cap rolde weg en counterde met een uithaal naar het achterhoofd van Strucker, die met zijn gezicht tegen het tapijt sloeg.

De terrorist was even de weg kwijt. Cap trok hem overeind, probeerde hem om te draaien en tegen de balie te drukken, zodat hij hem makkelijker in bedwang kon houden.

Maar Struckers inzinking was geveinsd. Hij haalde uit, en zijn rechtervuist landde vol op de kin van Captain America, die opzij werd geslagen. Strucker lachte. Het zwarte leer van de handschoen aan zijn rechterhand smeulde en brandde weg, waardoor de glinsterende metaaldraden van zijn lievelingswapen zichtbaar werden: de Duivelsklauw.

Hij haalde opnieuw uit naar Cap. De Klauw kwam sissend op hem af. Cap dook weg. Strucker haalde de Klauw harkend terug, en toen die Caps rechterschouder schampte, kwam er een gemene stroomstoot uit.

Cap wankelde, schudde sidderend met zijn geraakte arm, waar pijnlijke steken doorheen gingen. Strucker haalde opnieuw uit met de knetterende Klauw. Cap ontweek de slag en ramde zijn schouder en elleboog in Struckers ribben. Strucker kreunde en viel bijna om. Hij draaide zich om, maar zijn volgende, haastige stoot miste doel. Cap weerde Struckers arm af en sloeg zijn tegenstander op de mond, waardoor een van zijn voortanden brak.

Grommend hervond Strucker zijn evenwicht en haalde weer uit.

De Klauw maakte contact.

Knetterend spatten de vonken van Caps borstpantser. Hij vloog over de receptiebalie en knalde tegen de nepmuur erachter, waarvan een deel omviel.

Hij stond niet op.

Strucker spuugde bloed op het tapijt. Hij pakte de draagkist en rende naar de uitgang.

‘Gustav!’ riep hij tijdens het rennen. ‘Ik kom eraan!’

Niemand reageerde. Hij kwam op de keerlus. Captain America had toen hij ter plaatse was aangekomen met Struckers gevolg afgerekend. Gustav en de andere lijfwachten lagen als er oude vodden bij, hun wapens buiten bereik. Een van hen lag op de kofferbak van de achterste limousine. Beide chauffeurs waren uitgeschakeld. Ernst, de chauffeur van de voorste auto, lag aan de bestuurderskant bij het openstaande portier en probeerde overeind te krabbelen. Vanuit de auto klonk het waarschuwingssignaal ‘portier open’.

‘Sta op!’ riep Strucker terwijl hij naar de voorste auto rende. ‘Sta op en ga rijden!’

Struckers lijfwachten waren stuk voor stuk zorgvuldig geselecteerd uit het aanbod van ’s werelds beste particuliere beveiligingsbedrijven en non-gouvernementele militaire organisaties. Ze waren voortreffelijk opgeleid, verstonden hun vak, kenden geen genade en wisten drommels goed dat ze een aardig centje verdienden en dat Hydra daarvoor absolute loyaliteit terugverlangde. Hoewel hij een gebroken sleutelbeen en hersenschudding had, kroop Ernst achter het stuur en startte de motor. Strucker dook door het achterportier de zware zwarte auto in.

De limo scheurde weg, nam met piepende banden de keerlus en denderde naar beneden.

Met zijn schild in zijn hand spurtte Captain America de hal uit. Hij zag de felle achterlichten van de limousine in de schemerige parkeergarage verdwijnen. Hij pauzeerde even, schatte de kans op een geslaagde schildworp in, maar zag dat de auto te ver was.

Hij draaide zich om en rende naar de buitenmuur van het gebouw. Een van de lijfwachten probeerde op te staan en hem tegen te houden, maar Cap sloeg hem weg met de platte kant van zijn schild.

Hij kwam bij de muur, die tot zijn middel reikte, en slingerde het schild over zijn schouder. De straat lag acht verdiepingen lager. Zonder ook maar een seconde te aarzelen ging hij op de muur zitten, gooide zijn benen eroverheen en duwde zich af.

In zijn val greep hij een etage lager de muur en hield zich vast. Met verbeterd blik trok hij zichzelf op en hij gooide zijn lijf over de muur, terug de garage in.

Struckers limo was intussen ook een etage lager gekomen. Hij denderde langs Cap en zette juist de volgende draai naar beneden in.

Onverschrokken draaide Cap zich om en gooide zich weer over de muur. Dit keer liet hij zich drie etages vallen. Toen sloeg hij zijn handen om de betonnen rand en klampte zich vast. Zijn borst schraapte langs het beton. Hij trok zichzelf over de rand, landde op de betonvloer en begon te rennen. Het gieren van de banden galmde door de garage. Nu was hij tenminste een etage lager dan de vluchtende limo.

Hij zag hem aankomen, de koplampen beschenen de pijlers en betonnen wanden van de bovengelegen etage. Hij zette spurtend de achtervolging in, rende een niveau lager met de auto mee. Hij was een paar tellen eerder bij de helling tussen de twee etages dan de limo.

De limo draaide met schel piepende banden de bocht in. Ernst was een goede chauffeur, zelfs met zo'n logge, mogelijk lastig te besturen bak. Cap bleef onder aan de helling staan terwijl de auto op hem af raasde. Hij trok het schild van zijn rug, nam de rand stevig in zijn rechterhand en slingerde het met een krachtige onderhandse worp naar de auto.

Het schild raakte de voorruit, sloeg het kogelwerende glas aan diggelen, boorde zich naar binnen en schakelde Ernst uit. Vlak voordat de onbestuurde auto hem omver zou kegelen,

sprong Cap opzij en rolde over het harde beton.

De auto schoot langs hem heen. Onder aan de helling maakte hij geen bocht, maar boorde zich in de betonnen pijler recht ertegenover. De voorkant van de glimmende zwarte wagen werd in elkaar gedrukt, de achterkant draaide weg. De airbags plopten tevoorschijn en werden opgeblazen. Vloeistof gulpte uit gescheurde leidingen en onder de auto verscheen een snel uitdijende olieplek. De verkreukelde radiator blies stoom uit.

Cap stond op en liep naar het wrak. Hij trok zijn schild uit het verwrongen, glinsterende glas van de versplinterde voorruit en liep naar de achterkant. Hij wrikte het portier open.

Op de achterbank zat Strucker, versuft, bloedend uit een hoofdwond. Cap strekte zijn arm en wilde hem bij de keel grijpen.

Hij hoorde banden piepen en een motor brullen. De tweede limo kwam over de helling met hoge snelheid en fel schijnende koplampen op hem af. Cap ving een glimp op van de bijna maniakale uitdrukking op het gezicht van Gustav, die achter het stuur zat.

Cap dook weg. De tweede auto miste hem op een haar na.

Gustavs wagen ramde het openstaande achterportier van de eerste auto, dat uit zijn scharnieren schoot en in een regen van glasscherven door de lucht vloog. De koplamp aan die kant van Gustavs auto ging stuk en de zijkant schuurde langs de carrosserie van Struckers limo, waardoor de portieren verbogen en de verf er tot het metaal af werd geschraapt.

Gustav gooide zijn limo in z'n achterruit en gaf zoveel gas dat er een bijtende rook onder de wielkasten vandaan walmde. De limo reed hortend en stotend naar achteren, en de twee auto's kwamen onder een klaaglijk gekraak van elkaar los.

Strucker wurmde zich uit zijn wagen en rende met kromme rug en de draagkist in zijn hand naar de limo van Gustav. Hij rukte het achterportier open en liet zich naar binnen vallen. Gustav drukte het gaspedaal al in toen Strucker nog niet eens zijn portier dicht had getrokken. De limo draaide weg, tikte nog even de achterkant van de gestrande limo aan en scheurde langs de

parkeerplekken naar de volgende helling.

Cap rende erachteraan en gooide zijn schild. De rood-wit-blauwe schijf tolde door de lucht en raakte het dichtstbijzijnde achterwiel toen de limo in de bocht naar beneden was. De velg verhoog iets, maar er lagen run-flatbanden om. De auto versnelde nog steeds.

Het schild sprong weg van het wiel, schoot door en ketste af op een betonnen pijler. Cap ving het al rennend op toen het terugkwam.

Cap spurte naar de deur van de brandtrap, trapte die in een vloeiende beweging open en vloog met drie treden tegelijk naar beneden, waarbij hij in de bochten steeds met zijn heup langs de leuning gleed.

Hij kwam op de begane grond. De vluchtende limo was al bij de uitgang aan de andere kant van het gebouw. Zonder te remmen denderde de wagen dwars door de automatische slagboomen – witte stukken plastic met schuine rode strepen vlogen in het rond – en schoot slippend, met veel overstuur, de straat op.

De speciale Harley van Cap stond nog steeds in het vak op de begane grond waar hij hem geparkeerd had. Hij sprong erop, trapte hem aan en scheurde met zijn schild op zijn rug weg.

De matzwarte motor was oorspronkelijk een Street 750, maar de technische jongens van S.H.I.E.L.D. hadden hem flink opgevoerd. Cap, zelf ook geen onverdienstelijke monteur, had er ook nog wat aan gesleuteld. Het doel was geweest om het perfecte evenwicht te vinden tussen maximale snelheid en optimale wegligging.

De restanten van de slagboom kraakten onder zijn wielen en hij scheurde hangend in de bocht de straat op. Hij zag de limo rijden, gevaarlijk hard. Het was nog rustig op de weg, maar dat zou snel veranderen. De spits naderde. Cap draaide het gas vol open en liep in op de limo, koos steeds de snelste baan en sneed bochten af om zo veel mogelijk terrein te winnen.

Hij synchroniseerde de microfoon op zijn pak met de radio van de motor.

‘Fluister, dit is Schildwacht,’ zei hij.

Het gekraak van de radio overstemde het gebrul van de op volle toeren draaiende Harley.

‘Schildwacht, dit is Fluister. Zeg het maar.’

‘Volgen jullie mij, Fluister?’

‘Jazeker, Schildwacht. We zien je.’

Ergens boven het wolkendek boven Berlijn hield een stealth-verkenningsvliegtuig van S.H.I.E.L.D. hem in de gaten. Cap scheurde door een bocht.

‘Het is Strucker,’ zei Cap, die zich op de weg concentreerde. ‘Ik achtervolg hem nu. Kunnen jullie het doelwit volgen?’

‘We zien en volgen het doelwit.’

‘Strucker heeft iets bij zich. Een vrachtje dat hij blijkbaar voor geen goud wil kwijtraken. Kunnen jullie mij verbinden met Fury?’

‘Eh, nu even niet, Schildwacht.’

‘Verbind me dan direct met de Avengers Tower.’

‘Het spijt me, niet mogelijk. S.H.I.E.L.D. schaduw t u, kapitein. Er komen helikopters aan, en beveiligers naderen vanuit het noorden en oosten. Meer kan ik op dit moment niet voor u doen.’

‘Duidelijk,’ antwoordde Cap. Hij wilde maar al te graag weten waarom noch de directeur van S.H.I.E.L.D., noch zijn Avenger-collega’s bereikbaar waren. Maar de vraag met welke noodsituatie ze het zo druk hadden, leidde hem alleen maar af van wat er nu toe deed.

Strucker was een noodsituatie op zich. Als Hydra een van haar lelijke koppen uitstak, had de wereld een probleem. Cap was al drie dagen in Berlijn geheim speurwerk aan het doen. En nu hij contact zocht en hulp wilde, gaf men niet thuis.

Laat het los, zei hij tegen zichzelf. Hij had al zijn concentratie en stuurkunst nodig om met deze snelheid in het spoor van Strucker te blijven. Als hij ook maar even zijn concentratie verloor, maar even met zijn gedachten bij een ander probleem was, zou hij uit de bocht vliegen of zich in een tegemoetkomende auto boren.

En dan zou de vogel gevlogen zijn.

‘Stuur medische bijstand en tactische ondersteuning naar Auger GmbH,’ zei hij. ‘Vermoedelijk zijn er gewonden of doden. Schakel over op volledig tactisch. Hydra-agenten ter plaatse. Stel de locatie veilig en gooi het slot erop. Ik wil een grondige inspectie en zo spoedig mogelijk een verslag. Strucker was daar actief.’

‘Wordt aan gewerkt, Schildwacht. Tac-teams zijn onderweg.’

‘Zeg tegen de plaatselijke politie dat ze de weg moeten vrijmaken,’ beval Cap. ‘Strucker laat zich nergens door tegenhouden. Ik wil niet dat er burgers gewond raken.’

‘Begrepen.’

Cap hoorde de sirenes al loeien in de omringende straten. Hij zag al een lichte aanrijding als gevolg van een poging de voortsnellende limo van Strucker te ontwijken.

‘Volg het doelwit,’ zei Cap. ‘Zoek naar kortere routes.’

‘Begrepen. Wordt aan gewerkt.’

De limo reed hard. Telkens wanneer Cap dichterbij kwam omdat hij op een recht stuk vol gas kon geven, veranderde de limo van koers en sloeg een zijweg in. Ze kwamen in een drukker deel van de stad. Auto’s kwamen met piepende remmen tot stilstand, toeterden naar de langsscheurende auto en motor. Een bestelbusje kon ternauwernood een botsing voorkomen en reed een bushokje in. Fietsers gooiden hun stuur om en vielen op straat toen ze probeerden de limo te ontwijken die opeens recht op hen afkwam omdat hij de rij auto’s voor een stoplicht wilde omzeilen.

‘Volgende zijstraat links,’ klonk het uit de radio.

‘Begrepen,’ antwoordde Cap.

Hij scheurde met een slippend achterwiel door de bocht en racete door een brandgang tussen een fabriek en een rij outletwinkels. Het gebrul van zijn motor galmde tussen de gebouwen.

Bij het einde van de brandgang kon hij nog net de stoeprand ontwijken toen hij de straat in reed. Er klonk getoeter. Hij stak een voet uit om te voorkomen dat hij in de bocht zou omvallen, gleed een beetje weg en trok toen weer op. Hij had een stuk afgesneden en was een paar honderd meter dichterbij gekomen. De

limo reed op volle snelheid aan de verkeerde kant van de weg de verkeersdrukte in.

Auto's schoten opzij. Twee schampten elkaar, knarsend. Een auto van de Polizei veranderde met flitsende zwaailichten en loeiende sirenes van rijbaan in een poging de limo af te snijden.

De grote wagen beukte gewoon op de politieauto in, die door de botsing met het gevaarte om zijn as tolde; het glas van de koplampen en afgebroken stukken carrosserie vlogen in het rond.

Cap slalomde om de gehavende politieauto heen en gaf weer gas. Hij zwenkte naar links om een vuilniswagen te ontwijken en moest de motor meteen weer naar rechts gooien omdat er een bus op hem afkwam. De passagiers keken met grote, angstige ogen uit het raam.

De limo kwam bij wegwerkzaamheden, scheurde dwars door de tijdelijke rood-witte afzetting en joeg de in paniek geraakte wegwerkers uiteen. Hij ontweek de zware asfalteerwagen van de wegwerkers door de middenberm op te vliegen. Een sportauto ontkwam slippend aan een botsing en knalde vervolgens zijdelings tegen een busje en een kleine auto.

Strucker stak zijn hoofd en een machinepistool uit een van de achterraampjes van de limo. Hij opende het vuur, richtte op de motor die hem achtervolgde. Cap zag de vuurmond flitsen en de kogels links van hem, waar het gruis opspatte, inslaan in het wegdek. Hij stuurde opzij, trok zijn schild van zijn rug en hield het voor zijn borst en kin. Ideaal was het niet, een Harley besturen met één hand, zeker niet bij zulke snelheden.

Strucker klikte een nieuw magazijn in zijn pistool en loste weer een paar schoten. Kogels ketsten af op het schild van Cap, dat trilde en sidderde. Zijn koplamp sneuvelde. Aan weerszijden van de motor boorden verdwaalde kogels zich in auto's of het wegdek.

Cap versnelde toen hij een gaatje zag, miste op een haar na een vrachtwagen. Hij probeerde aan de kant van de limo te komen waar Strucker niet uit het raam hing, zodat die veel moeilijker op hem kon richten.

Strucker zag wat hij deed en dook terug de limo in.

Hij gaat naar de andere kant, dacht Cap. Hij deed hetzelfde in tegengestelde richting. Tegen de tijd dat Strucker en het pistool bij het raampje aan de andere kant verschenen, was Cap al de rijbaan overgestoken en reed hij schuin achter de limo, aan de kant waar Strucker eerst zat. Hij zag Strucker richten en toen vloeken omdat hij de hoek niet kon maken, waarna hij weer de limo in dook.

Cap kwam dichterbij. Hij vroeg zich af of hij op volle snelheid een sprong van motor naar auto kon wagen. Hij was dichtbij, heel dichtbij, en reed even hard, maar de kans dat hij van de auto stuitte of misgreep, was te groot.

De achterraut van de limo knalde uit elkaar toen Strucker die kapotschoot. Cap werd bekogeld met glasscherven. Strucker ramde een derde magazijn in zijn pistool en begon door de kapotte achterraut te schieten. Cap ving een paar kogels op met zijn schild en gaf toen een dot gas, waardoor hij links van de limo kwam te rijden. Strucker dook op bij het passagiersraampje en begon weer te schieten, maar Cap had zijn schild naar de kant van de limo verplaatst. Cap gaf een roekeloze ruk aan zijn stuur en ramde met zijn schild het raampje, waardoor Strucker de limo in werd gebeukt.

Plotseling zwenkte de auto naar rechts. Cap zag dat hij op een grote, logge vrachtwagen af denderde. De limo was naar rechts gegaan om het gevaarte te ontwijken. Cap gaf een ruk aan zijn stuur en kon een botsing ternauwernood voorkomen. Meteen nadat ze de vrachtwagen voorbij waren, zwenkten ze samen weer terug. Strucker leegde nog een magazijn op Cap. Aan zijn kant van de weg sneuvelde etalageruiten.

‘Loop naar de hel,’ grauwde Cap, die maar al te goed beseftte dat er veel onschuldige mensen in de buurt waren. Hij ging dicht op de limo rijden om zo veel mogelijk kogels met zijn schild tegen te houden.

De limo ging langzamer rijden. Ze naderden een druk punt vlak voor een grote brug.

Cap zag zijn kans schoon. Hij gaf een ruk aan het stuur en

sprong. De Harley schoot onder hem vandaan en gleed tollend over het wegdek, een spoor van vonken achterlatend.

Cap landde met zijn buik op de motorkap en klampte zich vast. Hij voelde dat hij weggleed, maar probeerde graaiend grip te krijgen. Gustav gooide zijn stuur naar links en naar rechts in een poging om Cap van de motorkap te werpen.

Toen dat niet werkte trok Gustav zijn pistool, deed zijn raampje open, leunde naar buiten en begon kogels over de motorkap te jagen. Cap werd geraakt op zijn linkerarm, maar zijn harnas bleef gelukkig intact. Hij trok zijn schild van zijn rug en hield daar nog twee schoten mee tegen. Hij probeerde grip te krijgen met zijn laarzen op de motorkap, want hij wilde door de voorruit aanvallen. Als hij Gustav kon grijpen, zou dat het einde van de achtervolging betekenen.

Gustav had zijn handen vol aan de Avenger en had daardoor minder oog voor het verkeer. Cap hoorde Strucker schreeuwen. Gustav trok hard aan het stuur.

De voortsnellende limo tikte nog net een van de auto's aan die waren gestrand in de verkeersdrukte. De stilstaande auto botste daardoor op zijn voorligger.

Maar Gustav had geen controle meer over zijn stuur. De limo knalde tegen de stoeprand en schoot dertig meter door over de stoep. Hij ramde het ene hekje na het andere omver en knalde dwars door een vangrail.

Captain America hield zich nog steeds vast aan de motorkap.

De limousine schoot over de vleugelwand van de brug en, op een hoogte van zes meter, over het jaagpad. Met zijn neus naar beneden, en een spoor van puin en stukken uitlaat achter zich, vloog de wagen op de brede, kalme rivier af.